

Казала мати колись-то:

"Як на світ привела тебе, сину,
гляділа в твою колиску
ніч передрозяно-синя.

І у вікна — навстіж — вітер пахтів
полином, деревієм і чебрецем,
а відблиск зірниць палахкотів
над твоїм, дитино, лицем.

І як ясен місяць було
твое, мій сину, чоло.

І назавжди в чутливість твоїх зіниць
влився чистий колір зірниць...

Де б ти, сину, не був відтоді —
В щасті, коханні, негоді,
праці, терпінню, бою,
заповідь пам'ятай мою:
з ясным чолом,
з чистим зором —
вмерти не сором!"